



oppbrudd

ARBEIDERKLASSENS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA
FOR ET FRITT UNIVERSITET



4. årg.

Organ for SUF(ml)-stud

nr. 6 - 1969



Etter stortingsvalget:

SF/NKP-pampene berserk i frontene

"Opportunister av alle slag liker dette. De prøver med all slags munnsvær å fortelle oss: lær av livet. Des- og etterplapring å bringe seg i overensstem-
verre er det det de mener med melse med utviklinga hos massene. Siden
livet bare det stillestående vannet de ikke leder, og er i nær kontakt med
fra fredelige perioder, fra stag- massene, er de alltid redde for at munn-
nasjonstider når livet neppe har sværet deres skal være feilberegna. Derav
noen utvikling overhodet. Disse kommer den store skrekken for å ligge
blinde folkene henger alltid etter foran massene. Hver gang småborgerpart-
lærdommene fra det revolusjonære livet. De døde doktrinene deres
ligger alltid etter de stormfylte revolusjonære strømningene som
uttrykker livets mest vidtrekk- endende krav, de krava som omfat-
ter de mest vitale interesser hos massene." V. I. Lenin

FSF neste gang?

Småborgernes bestrebelser på å pleie sine politiske lik vil i framtida sannsynligvis gi seg utslag i universitetspolitikken. Etter det vi har opplevd må man spørre seg hvor lenge det varer før de går til frontalangrep på FSF med de samme løgner og byråkratisk akrobatikk. Men deres bestrebelser vil ikke føre fram, fordi FSF i dag ikke kan knuses ved intrigemakeri og maktkamp på toppen. FSFs styrke ligger nettopp i at arbeidet og diskusjonene foregår på grunn- planet, og at sentrale avgjørelser ikke fattes eller forkastes før basisgruppene har gjennomdiskutert sakene.

Småborgerlige partier kan best sammen- liknes med små høvelspon som flyter oppå historiens hovedstrøm. De leder ikke mas- sene, og har ingen illusjoner om at de gjør det. De tror at de skaper historie ved til enhver tid å prøve å uttrykke de tilbake- liggende massenes synsmåter. Derfor ligger disse partiene i virkeligheten etter mas- sene, på evig jakt etter utviklingen i mas- sene. De diler kort sagt etter historien i stedet for å lede den. Siden småborger- partiene alltid "henger... etter lærdommene fra det revolusjonære livet", vil de alltid miste kontakten med massene så snart mas- sene hever sin kamp opp på et nytt og høy- ere nivå. Høvelspona forviller seg inn i ei bakevje, og kan ikke komme derfra ved egen hjelp.

Småborgerpartiene lever i en evig angst for

Før valget trodde SF-lederne at det var revolusjonær politikk som mulig. SF-pamp- ene i Sos-stud (med Allden i spissen) hang seg etter RØD FRONT i DNS så godt de kunne. Så kom valget med nederlag for SF. "Ergo", tenkte SF-pampene, "siden vi nå har prøvd å være så revolusjonære som mulig, må dette være årsaken til neder- laget. Vi ble identifisert med SUF."

Det er derfor pampene i Universitetet SF nå sender ut flg. til sine medlemmer: "Som det vil framgå nedenfor vil SF på den eks- traordinære generalforsamlinga i Studenter- samfundet være nødt til å foreta en politisk grenseoppgang mot SUF. Vi må denne gang prøve å skape en situasjon i Samfundet, dette i motsetning til de lett febrilske sit- uasjoner SF tidligere er blitt pressa opp i av SUF." Og motiveringa som følger: "Universitetet SF er et SF-lag. Dette inne- bærer at vi har et ansvar overfor vårt parti

og partiets politikk. Ved manglende vilje til å ta et oppgjør med SUF der vi er uenige med dem, står vi i fare for å bli så ident- ifisert med SUF utad at vi kompromitterer partiet....Ledende partitillitsmenn lokalt og sentralt gir oss den fulle støtte i dette syn..."

Men Universitetet SF er svakt. Småborg- erne føler seg ikke hver for seg sterke nok til å ta opp kampen mot det revolusjonære oppsvinget. Hvem skal de da alliere seg med? Mobilisere massene vet de at de ikke klarer. Småborgerpartienes handlemåte i situasjoner der de er havna i bakevja og har lidd nederlag er forbløffende stereotyp fra den ene historiske situasjonen til den andre. De rotter seg sammen på toppplanet. Pamp og "ledere" i alle deres ynkelige organisasjoner rotter seg sammen for å rette slag mot de ekte kommunistene, marxist-leninistene, som leder og repres- enterer oppsvinget i de progressive massene. Å "avgrense" seg fra kommunistene blir den viktigste tingen i verden. Alle motsetninger mellom småborgernes ulike avskygninger kastes prinsippøst på båten. Alt småborg- erlig søppel fra revisjonister, anarkister og U-landsrevolusjonister til høyresosial- demokrater og reine borgerlige liberalere rotter seg sammen i store antirevolusjon- ære og antikommunistiske blokker og driver løgnaktig og hysterisk hets mot de revolu- sjonære.

Den antikommunistiske hetsen gis prioritet over alt annet. Overalt gjelder det å "av- grense seg." Å ødelegge og splitte viktige fronter viker de ikke tilbake for. Typisk er SF-pampenes og Sosialdemokratenes opp- førsel i NATO-kampanja, der de prøvde å nedlegge organisasjonen uten å spørre medlemmene, angivelig fordi det skulle være umulig å samarbeide med kommunist- er. Småborgerpampene har ikke noen tru på at deres små og dvaske organisasjoner skal kunne gjøre seg gjeldende. Derfor prøver de å kuppe for å nedlegge frontene.

Denne antikommunistiske hetskampanjen representerer egentlig en slags ny-Mc Carthyisme med mange likhetsstrekk til den gamle. Hovedpoenget er det samme: Det går godt for de revolusjonære kom- munistene, og dårlig for revisjonister, venstresosialdemokrater og borgerlig"radi- kale". Borgerskapet blir redde, og lan- serer hets mot de revolusjonære. De små- borgerlige revisjonistene, sosialdemokrat- ene og "radikalerne" plukker opp denne hetsen og bruker den innad i frontorgni- sasjonene for å mele sine egne partikaker. Organisasjonen anklages for å være en "kommunistisk dekkorganisasjon".

Haakon Lie er den som klarast har rep- resentert den McCarthyistiske linja i Norge. Metodene i kampen mot kommunistene lærte han i effektive kurs i den amerikanske etterretningstjenesten under krigen i USA. Etter krigen propaganderte han denne linja gjennom bøker som "Kad- erpartiet", "Kaderpartiet og Dagbladet" og "Cella på Herøya". Den primitive og hyst- eriske antikommunismen i disse bøkene virker latterlig i dag.

Fortsettes side 2.

Generalforsamlinga i DNS 13.10. ble en avslørende affære. Lars Allden og lederne for Universitetet SF, KU-stud og A-stud bekreftet sjøl de beskyldningene om små- borgerlighet og opportunistisk "sosialisme" som SUF(ml)-stud har retta mot dem.

Det var to hovedsaker som ble behandla - bevilgning til Solidaritetskomiteen for Viet- nam (Solkom) og bevilgning til to støtte- fond for folk som rammes av klassestatens rettsapparat.

Ledelsen i Universitetet SF hadde på for- hånd funnet det riktig å gå mot Solkom, for - som de sjøl sier i medlemsbrev - "å foreta en politisk grenseoppgang mot SUF." Det er sjølsagt ikke noe galt av SF- ledelsen å vise sitt sanne politiske ansikt, men det en opplevde i DNS var bare en serie med løgner som alle ble tilbakevist av folk fra Solidaritetskomiteen, for Viet- nam. Allerede i begrunnelsen for forslaget tok Tone Sverdrup (medlem av ledelsen i Solkom og av Universitetet SF) opp be- behovet for å støtte Solkom og Solkoms paroler. Dette viste klart at aktivistene i FNL-arbeidet støttet Solkom uansett led- elsens linje.

I debatten ble det hevda fra ledelsen i "de sosialistiske studentlaga" at Solkom hadde "forandret seg", at parolene "Be- kjemp USA-imperialismen" og "NATO ut av Norge" var gale for Solkom og at Sol-

DETTE SKJEDDE I DNS

kom ikke støttet den provisoriske regjer- ing i Vietnam.

Lars Allden begrunnet hvorfor Solkom hadde forandret seg siden i vår (da han sjøl foreslo bevilgning). Han ble punkt for punkt tilbakevist med dokumentasjon fra formannen i Solkom. "Lars Allden kom ikke helt heldig fra oppgjøret", skriver Universi- tets - og det er et pent uttrykk for det lav- mål av usannheter han presterte. De om- stridte parolene har Solkom hatt i to år - og de ble innført i full enighet med SF- ledelsen. De markerer sammenhengen mellom Vietnam og imperialismen - og dens viktigste uttrykk i Norge, dvs NATO. Disse parolene gir derfor sammenhengen mellom Vietnam og den riktigste hjelp vi i Norge kan yte - få NATO ut av Norge.

Folk fra SF-ledelsen og KU mente at det var galt å ta stilling til Sovjets innmarsj i Tsjekkoslovakia, og at dette innsnevret fronten. Dette ble også grundig tilbakevist. Nær sagt hele det norske folk står mot Sovjets invasjon. Dessuten er det en del av Solkoms politiske program å støtte nasjonale frigjøringsbevegelser som kjemper mot ufrihet. Å tie om Sovjets invasjon ville være å tie om nasjonal undertrykking.

Etter møtet innkalte Solkom til debatt om

Vietnamarbeidet, men dette avslo Universi- tetet SF, KU, A-stud og "Sosialistisk Front" å delta i. De krevde først å få "tid til en omfattende og grundig diskusjon i lagene." I demokratisk lag - slik som SUF (ml)-stud er det vanlig at medlemmene er med på debatten før ledelsen legger opp politiske helomvendinger.

Rød Front, SUF(ml)-stud og FNL-aktiv- ister fra alle radikale lag støttet Solkom ved avstemning - mens ledelsen i "de sosialistiske laga" gikk sammen med de reaksjonære og hindret bevilgning.

De to støttefondene, for fengslede NATO- motstandere og Politiske militærnektene var stiftet parallellt, det ene i nært samarbeid med ledelsen for kontakten mellom de poli- tiske militærnektene. Likevel gikk styre- medlemmer i Universitetet SF mot bevilg- ning på rent formelt grunnlag - mens rep- resentanter for SUF(ml)-stud og Rød Front sjølsagt støttet begge fondene. Dette viste seg ved avstemninga (som var skriftlig) ved at det var flertall for det ene fon- det, men mot det andre.

Seinere på kvelden fikk Lars Alldens styre for første gang flertall på en sak de kjørte opp - uten at høyresida støttet opp. Det gjaldt avlysning av grise festen neste år.

SLUTT OPP OM VIETNAMUKA!

„... å skape en situasjon”

Faksimile av medlemsbrev fra Universitetet SF før den ekstraordinære generalforsamlinga i DNS

Universitetet SF
Boks 92, Blindern

10. okt. 69

Kamerat.

Dette brevet er trolig det viktigste dere har fått dette semesteret. Som det vil framgå nedenfor vil SF på den ekstraordinære generalforsamlingen i Studentersamfundet være nødt til å foreta en politisk grenseoppgang mot SUF. Vi må denne gangen prøve å skape en situasjon i Samfundet, dette i motsetning til de lett febrilske situasjoner SF tidligere er blitt presset opp i av SUF.

I tillegg til viktige lovendringsforslag vil det bl.a. foreligge følgende to forslag til vedtak på den ekstraordinære generalforsamling i Studentersamfundet mandag 13. oktober i Samfundssalen, Arbeidersamfundets plass 1, kl. 1930:

1. Studentersamfundet bevilger kr. 10.000 til Solidaritetskomiteen for Vietnam i forbindelse med Vietnam-uka 20-26. oktober.
2. Studentersamfundet bevilger kr. 10.000 til støttefondet for fengslede NATO-motstandere.

Styret i Universitetet SF har drøftet disse forslagene med styret i DNS og representanter for KU, A-stud og SVL. En har kommet fram til at disse forslagene ikke kan få vår støtte. Vi har utformet eget forslag til pkt. 2.

Dette standpunktet er tatt på følgende grunnlag:

Vi mener tidspunktet er kommet for å ta et klart standpunkt mot Vietnam-arbeidet slik det nå drives i SUF-regi i Sol-kom. Dette arbeidet drives ikke lenger slik at det tjener FN's og Nord-Vietnams sak.

Dette fordi:

-- Sol.kom har ikke gitt tilstrekkelig støtte til de sakene FNL og DRV prioriterer høyest, som f.eks. norsk diplomatisk anerkjennelse av Nord-Vietnam og den Provisoriske Revolusjonære Regjering i Sør-Vietnam.

-- Sol.kom. har aldri ytt aktiv støtte til det politiske valg FNL og DRV gjorde ved å inngå i og delta i Paris-forhandlingene.

-- Sol.kom har , spesielt i forbindelse med den kommende Vietnam-uka, blandet sitt spesielle syn på sosialimperialisme i Sovjet inn i Vietnam-arbeidet. Ved dette går de ikke bare mot Ho Chi Minhs linje slik dette er utformet i hans testamente. De går også imot en av de partene som det kjempende vietnamesiske folk er avhengig av for materiell støtte fra i sin kamp. Vietnameserne er

ikke interessert i å gå mot Sovjet-unionsens politikk og er dermed selvsagt uenige i Sol.kom/SUF's angrep på det de kaller sosialimperialisme -- Representanter fra FNL og DRV har uttrykt sin sterke misnøye med den måten Sol.kom driver sitt Vietnamarbeide på.

Vi bør søke konsultasjoner med vietnameserne for vårt videre arbeid. Vårt arbeid må alltid bygge på deres grunnlag og fullt ut støtte deres sak. I første omgang kan vi gjøre dette ved å konsentrere arbeidet i DNS om den kommende anti-imperialistiske Uka 27.okt.-1.nov. Til denne uka kommer representanter fra FNL DRV i Stockholm. Til Sol.kom's Vietnam-uke er ikke disse invitert, de er ikke engang informert om at Vietnamuka er planlagt.

For forslag 2.

Her har representanter for KU, Universitetet SF, A-stud og SVL fremmet et forslag som er i tråd med det som et medlemsmøte i Samfundet har vedtatt tidligere. Forslaget går inn for å bevilge kr. 10.000 til et militærnektorfond som allerede er opprettet. Fondets midler skal gå til støtte av a) rettsaker for politiske militærnektere, for b) pårønde dersom militærnektene blir fengslet, og c) arbeidet for å øke antallet militærnektere. Fondet skal være landsomfattende. Regnskapet skal legges fram for bidragsyterne -- for DNS på generalforsamlingen.

SUF's forslag er kun til støtte for fengslede NATO-motstandere.

Dvs. a) Det stilles ingen krav om at vedkommende skal være militærnekt. b) Det gis ikke støtte til føring av rettsaker.

Vårt forslag er et bedre uttrykk for det medlemmene allerede har gitt sin tilslutning til.

II. Universitetet SF er et SF-lag. Dette innebærer at vi har et ansvar overfor vårt parti og partiets politikk. Ved manglende vilje til å ta et oppgjør med SUF der vi er uenige med dem, står vi i fare for å bli så identifisert med SUF utad at vi kompromitterer partiet, og svekker tilliten til oss i andre viktige saker som vi arbeider for i samfunnet.. Den partistriden vi har vært gjennom vil da ha vært forgjeves. Ledende partitillitsmenn lokalt og sentralt gir oss den fulle støtte i dette syn.

III. Styret er overbevist om at vi har fulgt en riktig linje i denne saka. For at vår sak kan vinne fram er det viktig at det i størst mulig grad pågår en drøfting i laget i løpet av den tida som er igjen før mandag kl. 1930. Alle instituttgrupper bør holde møter om saka mandag formiddag.. Ethvert medlem som er i tvil om

riktigheten av dette bør ringe eller oppsøke et medlem av styret og drøfte problemene med ham. Styret vil ta initiativ til en grundig debatt om alt tverrpolitisk arbeid i nærmeste framtid.

IV. Forutsetningen for at vårt syn skal vinne fram på den ekstraordinære generalforsamlingen, er at våre folk, spesielt de som har erfaring fra tverrpolitisk arbeid, deltar i debatten. En solid markering på politisk grunnlag er ønskelig og nødvendig også med tanke på fortsatt virksomhet i Studentersamfundet. Særlig er dette viktig for kommende valg, der vi stiller kandidatstyre sammen med KU, A-stud og andre progressive elementer.

V. Stemmerett på den ekstraordinære generalforsamling har alle som har to klipp i medlemskortet. Enhver som har bare ett klipp må derfor skaffe seg det andre ved å gå på møtet lørdag 11. okt. Møtet tar opp bankenes stilling i samfunnet, et meget interessant møte i seg selv.

STYRET

Slik kan styremedlemmene nås:

Jahn-Arill Skogholt telefon 44 72 54

Edvard Hoem Filosofisk Institutt, mandag 13-1930

Torstein Skarsgård Kringsjø linje 115, eller hovedfagslesesalen sosiologi

Nils Myklebost telefon 44 20 85, eller SV-lesesalen

Ronde Ekdal Jur. fak. lesesal: gamle privatrett

Henrik Sahlqvist telefon 463775

Olav Olsen sosialøkonomisk lesesal.

Eva Johannesen Sogn linje 363, eller eget kontor 6. et SV

SF/NKP-PAMPENE BERSERK I FRONTENE

Fortsatt fra forsida.

Da Solidaritetskomiteen ble startet høsten 66, var Haakon Lie med sin lange anti-kommunistiske erfaring straks på pletten. Det gikk direktiver ut fra partikontoret på Youngstorget gjennom et brev der det i god gammel hetse-stil ble forklart hvordan Solidaritetskomiteen var en typisk kommunistisk dekkorganisasjon for NKP. SF-ledelsen så på den tid Vietnam-saka som et tjenlig middel til å gjøre innhogg i DNAs velgermasse, og avviste da dette forsøket på å vekke McCarthyismen til live.

SF-pampene har ikke gått kurs i USA siden da. Men det viktigste har de også lært siden 1966: Fienden står til venstre, og kampen mot kommunistene er viktigere enn alt annet.

Liksom høyresosialdemokratene under Haakon Lies ledelse gir også SF-pampene alle demokratiske prinsipper på båten i kampen mot kommunistene. Medlemmene blir ikke en gang spurt når viktige avgjørelser skal tas. I medlemsbrevet fra Universitetet SF heter det: "Styret i Universitetet SF har drøftet disse forslagene med styret i DNS og representanter for KU, A-stud og SVL. En har kommet fram til at disse forslagene ikke kan få vår støtte..". Og videre: "Vi (dvs. styret i USF, vår anm.) mener tidspunktet er kommet for å ta et klart standpunkt mot Vietnamarbeidet slik det nå drives i SUF-regi i Sol.kom..". SF-pampene har altså ikke en gang spurt medlemmene sine om hva de mener om dette spørsmålet. Og dette er de folkene som før har skeket opp om det udemokratiske ved sentralisme! Brevet fra styret i Universitetet SF til medlemmene er et skoleeksempel på sentralisme, men vel å merke: på byråkratisk sentralisme. Medlemmene får direktiv fra sentrale organer uten å være spurt om sin mening i et viktig spørsmål, og styret går ut fra som en sjølsaghet at medlemmene reagerer mot en så udemokratisk framgangsmåte.

Formann Mao påpeker:

"Å løfte en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter", sier man i et kinesisk ordtak, når man vil beskrive hvordan visse tosker oppfører seg. De reaksjonære i alle land er slike tosker. Til sjunde og sist bidrar deres forfølgelse av de revolusjonære folk bare til å framskynde folkerevolusjonene i et bredere og sterkere omfang. Hadde kanskje ikke den russiske tsarens og Chiang Kai-sheks forfølgelse av det revolusjonære folk denne funksjon i den store russiske og store kinesiske revolusjon?"

SF-pampenes forsøk på å bekjempe kommunistenes riktige linje vil svekke deres tillit hos massene og splitte de beste medlemmene deres bort fra revisjonismen og reformismen. Ny-McCarthyismen blir derfor på lang sikt en tung stein som havner på SF-pampenes egne føtter.

ENHETS- FRONTEN

"Det er massene som er de virkelige heltene., selv er vi ofte barnslige og uvitende."

Mao Tsetung.

Historia viser oss en rekke eksempler på at enhetsfronten har spilt en avgjørende rolle i de progressive krefters kamp. Blant de mest kjente er den franske anti-fascistiske folkefronten av 1933, den anti-japanske enhetsfronten i Kina og FNL i Sør-Vietnam. I enhetsfronten har progressive krefter samla seg og solidarisk tilbakevist reaksjonære framstøt.

Fordi organisasjoner for enhetlig kamp er et av de arbeidende folks viktigste våpen, søker de reaksjonære med alle midler å hindre oppbygginga av enhetsfronten. Her i Norge blir i dag enhetsfrontene antastet gjennom latterlige manipulasjoner. Opphavsmennene er en liten kikk SF/NKP-pamper som utgir seg for å være sosialister - enkelte av dem kaller seg til og med kommunister! Gjennom sin praksis viser de imidlertid sin sanne natur: Der er sosialimperialismens og det reaksjonære borgerskaps agenter innen arbeiderklassen.

Siden SF/NKP-pampene har ledsaget sine sabotasjeforsøk med en tåkelegging av prinsippene for enhetsfrontarbeid, vil vi kort dra fram noen av disse og belyse pampenes avvik fra dem.

Enhetsfronten er ikke noe politisk parti, den innskrenker seg til å ta opp en eller flere (nært sammenknytt) saker som er av brennende betydning for de progressive masser. Dens kamp må skje på de progressive massers premisser og begrunnes ut fra deres interesser. De som ikke kan

godta dette har satt seg selv utenfor fronten. (Eks.: om en er villig til å kjempe for nasjonal sjølstendighet fra en stormakt, men støtter en annen stormakts imperialistiske framstøt). Enhetsfronten er åpen for alle som vil delta i denne kampen, uansett deres syn på andre saker.

Enhetsfrontens forutsetning er at den har brei støtte og at den selv gjennom politisk kamp organiserer denne støtten. Frontens egen grunnorganisasjon er en absolutt nødvendighet, ikke bare for å føre en effektiv kamp, men også for å beskytte den politiske linja. Dette skjer ved at de som støtter fronten på demokratisk vis kontrollerer fronten politisk. Gjennom intern debatt løses motsetninger, og ny enhet oppnås på et mer avansert grunnlag. Fronten tar utgangspunkt i tilhengeres ønsker og behov, den utvikler seg i takt med de progressive lags økende bevissthet. Den sammenfatter de progressive tendenser som framstår spontant og dermed igjen heves det almene bevissthetsnivå i frontens organisasjon og blandt frontens tilhengere.

Enhetsfronten, - kontrollert av sine egne tilhengere, vil stå uavhengig av politiske partier og grupper. Dette betyr ikke at den isoleres fra disse. Den vil bli påvirket av dem ved at tilhengerne tar stilling til hva som legges fram utenfor fronten, og lar dette få uttrykk gjennom den linje som blir vedtatt for frontens arbeid. Den vil påvirke de politiske partier og grupper gjennom sin agitasjon og propaganda og særlig gjennom det av disses egne medlemmer som deltar i frontens arbeid.

Dette, - en sjølstendig og demokratisk organisasjonsform, fryktes av SF/NKP-pampene og kalles "sektarisme". Istedet ønsker de "tverrpolitiske" kampanjer med en ledelse som går ut fra topp-planet i disse "frontgrupper", deres politiske linje skal være et "minste felles multiplum" av hva de står for. Dette er ingen folkefront, det er et utvalg for samarbeid mellom forskjellige partier. På grunn av sine politiske begrensninger vil den politiske plattformen en slik "tverrpolitisk" ledelse trekker opp, knapt kunne engasjere medlemmene av de gruppene ledelsen tilhører, langt mindre stordelen av de progressive, de som ikke er fast organisert.

En slik ledelse vil ikke kunne legge fram noen politisk linje, den vil være fastlåst i et forlenget passert standpunkt. Dens analyse vil være begrenset av nivået til den minst framskredene av gruppene. I praksis vil den derfor være ute av stand til å lede massene, den vil i mange saker spille en reaksjonær rolle, - den vil fungere som et haleheng til massene. (Konkret eksempel: den tidligere ledelsen i antiNATO-kampanja som i sin analyse framstilte den sosialimperialistiske lederklikken i Kreml som fredsvennlige sosialister).

SF/NKP-pampene påstår at Marxist-Leninistene gjennomfører "kupp" i frontene. Dette er løgn! Det eneste som har skjedd er at vi har fulgt den lovlig stadfesta demokratiske praksis som er vedtatt i frontene (også av dem selv). Vi har lagt fram progressive forslag for tilhengere av frontene, disse har med overveldende flertall gitt sin tilslutning til forslaga og forkastet pampenes reaksjonære linje. I vilt raseri over sin egen politiske impotens går SF/NKP-pampene berserk, nekter å underordne seg de vedtatte demokratiske regler.

De drømmer nå om å danne fronter etter sitt eget mønster. Disse vil muligens ha en viss nytte for koordineringa av valgarbeidet til SF og NKP, men vil sjølsagt aldri få noen massestøtte. Etter sammenslåinga av SF og NKP vil sikkert denne oppgaven kunne ivaretas av det nye sentralstyret.

Enhetsfrontene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO vil derimot fortsette sin vekst og vil som sanne massebevegelser være et mektig våpen i de progressive massers kamp mot imperialismen og for nasjonal sjølstendighet!

Oslo Bok- og Papirhandel

Schweigaardsgt. 56 - Telefon 68 01 68



Sosialistisk litteratur fra Marx til Mao.

LES

Studenterna och den socialistiska revolutionen

Utgitt av Kommunistiska Förbundet

(marxist-leninisterna)

Fås kjøpt hos SUF-stud.

Anti-NATO-kampanjen: AKTIVISTENE MÅ BESTEMME LINJA!

Lagen etter at ledelsen i Universitetet SF hadde gått til angrep på Solidaritetskommiteen for Vietnam i Studentersamfundet, var det hovedkomiteen i Kampanjen NORGE UT AV NATO. For aller første gang møtte en nesten fulltallig hovedkomite opp. Alle disse "kjente menn og kvinner" som aldri noensinne tidligere hadde tatt aktivt del i Kampanjen, var kommet sammen for å erklære Kampanjen NORGE UT AV NATO for nedlagt ved et raskt flertallsvedtak.

Hvilken endring i situasjonen var det som skulle tilsi at det organiserte anti-NATO arbeidet i Norge skulle nedlegges?

Den 23. september hadde Oslo/Akershus-avdelinga av Kampanjen holdt sitt årsmøte. På dette årsmøtet blei det vedtatt å kreve nytt landsmøte i Kampanjen. På mange måter har anti-NATO arbeidet stått i stampe i det siste, og årsmøtet mente hovedårsaken til dette var den feilaktige politiske kursen Kampanjens hovedkomite hadde fulgt. Et landsmøte måtte stake ut en ny kurs og velge en ny hovedkomite, krevde årsmøtet.

"Kampanjen NORGE UT AV NATO har framstilt NATO som en allianse rettet mot Sovjet" heter det i årsmøtets vedtak. Men: "Det blir mer og mer tydelig at NATO i dag ikke primært er rettet mot Warszawa-pakt-landene. Dette kommer klart fram gjennom det stadig økende samarbeidet mellom Sovjet og USA. NATOs hovedoppgave er å sikre USA-imperialismens økonomiske utbytting av landene i Vest-Europa både politisk og militært. NATO utgjør en trussel mot politisk og økonomisk selvstendighet. NATO er en garanti for at amerikansk og europeisk storfinans kan fortsette sin undertrykking av folket i medlemslandene. Her i landet er NATO et redskap i storfinansens hender for å hindre at det breie lag av det norske folket aktivt skal gå inn for ei nasjonal, uavhengig linje. På samme måten er Warszawa-pakten sovjet-imperialismens redskap for å kneble folket i sine medlemsland."

"USAs og Sovjets samarbeidslinje blir videreført av ledende medlemmer i Kampanjen NORGE UT AV NATO som går inn for all-europeiske sikkerhetsavtaler. Slike planer er en direkte trussel mot verdensfreden ved at en slik allianse blir rettet mot Kina og de andre landene i Asia, Afrika og Latinamerika, foruten at det vil bety ei styrking av USAs og Sovjets kontroll av sine interesseområder i Europa."

"Kampanjen NORGE UT AV NATO har tatt opp en militærteknisk strategidebatt på NATO-generalenes premisser, noe som er en følge av Kampanjens feilaktige syn på NATOs rolle. Kampanjen NORGE UT AV NATO tar for seg misforhold innen NATO som manglende demokrati i organisasjonen, oppløring i bruk av atomvåpen o.l., men legger ikke vekt på hovedsaka vedrørende NATO, nemlig at organisasjonen er et nødvendig og viktig redskap for USA-imperialismen og dens norske medhjelpere. Kampanjen har ikke lagt vekt på å avsløre NATOs undertrykkingsfunksjon overfor folket i Norge."

De offisielle antiNATO-argumentene fra Kampanjen har vært henta fra SFs politiske verden. De svingt mellom den mest blåøyde ønsketenkning og en militærstrategisk tenking ala den sovjetiske generalstab (eksponenten for det siste, Kari Enholm, har aldri klart tatt avstand fra invasjonen i Tsjekkoslovakia.). Det er ikke på slikt grunnlag en får folk flest i tale.

Også når det gjelder arbeidsmetodene har Kampanjen NORGE UT AV NATO vist en utprega redsel for å stole på grunnplanet. "Hovedtyngden av arbeidet består fortsatt i å samle kjente navn i annonser og å skrive leserinnlegg i NATO-pressa.", heter det i vedtaket.

Årsmøtet foreslo at antiNATO-arbeidet tar utgangspunkt i disse fire punktene:

1. NATO sikrer den amerikanske monopolkapitalen og dens europeiske vasaller herredømmet over folket i Norge og de andre medlemslandene.
2. NATO er et redskap for USA-imperialismens aggresjon overfor og undertrykking av folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika.
3. Warszawapakten er sovjet-imperialistenes redskap for undertrykking av folkene i Øst-Europa samtidig som den brukes i deres politiske utpressing overfor de nye nasjonene i Afrika og Latin-Amerika.
4. NATO og Warszawapakten samarbeider om å undertrykke folkene i sine egne medlemsland.

Av de ca. 400 fram møtte på dette møtet var det rundt en dusin som avholdt seg

eller stemte mot de viktigste vedtaka som blei fatta. Dette var de ledende revisjonistene og reformistene som hadde møtt opp. Den ubegrunna hetsen som en del av disse forsøkte seg med i mangel av politiske argumenter, vant ikke engang gjenklang hos de menige partifellene deres (SF/NKP). Folk som unnskylder og bortforklarer Sovjets overfall på Tsjekkoslovakia, kan ikke vinne tillit og oppslutning i en anti-imperialistisk front. Det samme gjelder for folk som tar til orde for et nærmere samarbeid mellom verdens to største imperialistiske makter som et passende utvei til å avskaffe imperialismen og aggresjonspolitikken. Disse folkene protesterer til og med på at Kampanjen skal være en anti-imperialistisk front, og kaller det 2 brudd på kampanjens målsetting "å bruke ordet imperialismen".

Det som skjedde på Oslo/Akershus-avdelingas årsmøte innebar utvilsomt en viktig kursendring i anti-NATO-arbeidet. Men var det et brudd på Kampanjens målsetting slik de som trakk seg fra Hovedkomiteen seinere hevdet? Sjølsagt ikke. Kursendringa gikk ikke ut på å avskrive muligheten for å få NATO ut av Norge, men innebar tvert om muligheten for en breiere anlagt kamp mot NATO. Var det ei inn-snevring av frontgrunnlaget? Nei, med det nye grunnlaget retter Kampanjen seg direkte til det store flertallet av det norske folket: "Skal vi kunne danne en sterk front mot NATO, må vi i første rekke henvende oss til dem som er mest direkte truet av USA-imperialismen, dvs.: norske arbeidsfolk." SFs særstandpunkter kan sjølsagt ikke være frontens grunnlag. Men er ikke dette et brudd på reglene for tverrpolitisk samarbeid? Til det er å si at Kampanjen NORGE UT AV NATO er en medlemsorganisasjon, ikke et forum hvor SF, NKP og andre organisasjoner sitter og finner fram til et minste felles multiplum. Denslags "tverrpolitikk", som i andre sammenhenger kalles "samling av venstrekreftene", har faktisk aldri vunnet brei oppslutning. Årsmøtet i Oslo/Akershus-avdelinga var en seier for anti-NATO aktivistene på grunnplanet. Toppledelsen i SF, som hadde vent seg til å se på kampanjen NORGE UT AV NATO som "sin egen front", skjønnte at grunnen begynte å svikte under dem. Berge Furre og Tore Linne-Eriksen (som ikke er medlemmer av Hovedkomiteen, men representerte SFs eierinteresser i kampanjen) tok initiativet til en hektisk fraksjonering og samla rundt seg hovedkomiteens "sikre medlemmer" med NKPere og KUere som de beste støttespillerne. Fraksjonen fant ut at et årsmøte ville bety nederlag for SFs og NKP-revisjonistenes særstandpunkter. Et slikt nederlag ville være mer enn SF i sin nåværende tilstand kunne tåle. Frykten for et landsmøtenederlag fikk hovedkomiteflertallet til å sette all ansvarlighet og redelighet overfor medlemmene til side.

Men disse taktiske vurderingene kunne sjølsagt ikke legges fram offentlig i en pressemelding. I stedet blei det kjøpt på at Oslo-utvalgets vedtak var brudd på kampanjens tverrpolitiske linje, og på at SUF(ml)erne i hovedkomiteen hadde lammet virksomheten. Det er sant at hovedkomiteens virksomhet har vært så å si lik null, men kan det være de to SUFerne av hovedkomiteens elleve medlemmer som har eneansvaret for dette?

En av de viktigste svakhetene ved hovedkomiteens arbeid har vært at den ikke har utgitt noen eksterne publikasjoner. Er det så SUFerne som har sabotert slike planer? I redaksjonsutvalget i kampanjen NORGE UT AV NATO har ingen SUF'er fått slippe inn. Redaksjonsutvalgets medlemmer, med Kari Enholm i spissen har vært mer opptatt av å pleie kontakt med revisjonistlanda og av revisjonistenes planer om et nytt og "bedre" NATO (All-europeisk sikkerhetsordning) enn av å utarbeide stoff som kunne skape en bred og sterk folkefront mot NATO i Norge.

En annen svakhet ved arbeidet har vært dårlig kontakt med lokalutvalgene. SFerne i hovedkomiteen så det som en viktig oppgave å holde alle medlemmer av SUF(ml) borte fra kampanjens kontor, og har derfor frenetisk stridd imot alle forslag om dugnadsordninger o.l., som kunne ha letta arbeidssituasjonen og bedret kontakten med lokalutvalga.

Medlemmer av NUV og DNA mente det var direkte feilaktig å si at det var SUF-erne i hovedkomiteen som hadde ansvaret for at det var gjort dårlig arbeid. De reagerte skarpt mot de grove brudd på kampanjens vedtekter som SFerne og

deres haleheng gjorde seg skyldig i.

Pressemeldinga fra hovedkomiteens flertall må ha virket som et slag i ansiktet på alle dem som arbeider for kampanjen på grunnplanet. De ble ikke spurt om sin mening, men fikk bare beskjed om at kampanjen heretter måtte regnes for nedlagt. De første reaksjoner på den forakt hovedkomiteflertallet ved dette har vist for kampanjens medlemmer, er allerede kommet. På et fellesmøte for begge lokalutvalga i Eidsvoll-distriktet blei det enstemmig fatta vedtak om at det snarest mulig måtte innkalles til landsmøte og at hovedkomiteflertallets handlemåte var beklagelsesverdig. SF-medlemmer på universitetet som har deltatt aktivt i kampanjens arbeid, har også tatt avstand fra SF-ledelsens

handlemåte i denne saka.

Hovedkomiteens flertall har kommet med selvbestaltede erklæringer, men aktivistene på grunnplanet vil ikke bøye seg for toppledelsens direktiver. De vil fortsette arbeidet for å få NATO ut av Norge i en sterk og samla front. De vil stille saka foran snevre partipolitiske hensyn.

Sjølsagt er det både i den nåværende hovedkomite og ute blant medlemmene uenighet om hvilken linje Kampanjen NORGE UT AV NATO bør følge i sitt arbeid. Men denne uenigheten kan ikke løses ved flertallsvedtak på toppen. Den kan bare løses gjennom diskusjon på grunnplanet. Kampanjen NORGE UT AV NATOs politiske linje må trekkes opp av medlemmene sjøl på et landsmøte.



MATERIALE TIL SPØRSMÅLET OM STALIN

artikler om og av Stalin



utgitt av

KJØP OG LES

UNGSOSIALISTEN

organ for

Sosialistisk Ungdomsforbund

boks 6159 Etterstad Oslo 6



KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tvelta Postkontor Oslo 6

DEN MODERNE REVISJONISMEN OG DENS TALSMENN I NORGE

Fortsatt fra baksida.



deltatt i noe aktivt Vietnamarbeid på grunnplanet, og som heller aldri har vært på diskusjoner i frontene som tok opp frontens målsetting.

Av argumentasjonen som føres fram ser vi at denne er tydelig prega av den moderne revisjonismen, og følgerig inngår i forsøket på å legge det ideologiske grunnlaget sammen med NKP-revisjonistene for å gjøre den antimarkistisk-leninistiske blokka permanent gjennom organisatorisk samling. I et innpiskningsbrev til Universitetet SF heter det bl.a.: Sol.kom. har, spesielt i forbindelse med den kommende Vietnamuka, blandet sitt spesielle syn på sosialimperialismen i Sovjet inn i Vietnamarbeidet.

Det er også ei rekke andre eksempler på bestrebelsene i SF-kretser på å stille seg på et moderne revisjonistisk grunnlag. At disse kreftene ønsker å spre løgner om de borgerlige diktaturene i Øst-Europa kommer prosessen.

klart fram i en leder av Lars Allden i Orientering nr.37: "DDR er en stat som sikter mot et sosialistisk samfunn."

At samorganiseringsbestrebelsene, dannelsen av den antimarkist-leninistiske blokka, orienteringa mot den moderne revisjonismen osv. har fått grønt lys fra toppkretser i SF kommer fram i artikler skrevet i Orientering av Finn Gustavsen og Berge Furre (sitert ovenfor).

Det er klart at om en så stor del av de reformistiske og revisjonistiske gruppene i norsk arbeiderbevegelse samler seg i et felles parti, vil dette bidra til å klarlegge linjene, men det kan ikke stoppe den forrætnelsesprosessen den moderne revisjonismen er inne i. Hvilke slag de enn prøver å rette mot Vietnam- og anti-NATO-arbeidet, vil det bare framskynde denne



oppbrudd



DEN MODERNE REVISJONISMEN OG DENS TALSMENN I NORGE

"Revisjonisme er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter ulikhetene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets diktatur og borger-skapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linja, men den kapitalistiske linja. I de forhold som når nå er revisjonismen skadeligere enn dogmatismen. En av våre viktige oppgaver på den ideologiske fronten nå er å utfolde kritikken mot revisjonismen."

Mao Tsetung.

Den gamle, klassiske revisjonismen slik den ble utvikla av bl.a. folk som Bernstein og Kautsky, hadde sin basis i reformismen, i de parlamentariske illusjoner osv. Men i ord dekket den seg bak sosialistiske fraser, for på denne måten å kunne trenge inn i arbeiderklassens rekker. Den gamle revisjonismen har nå fullstendig kasta alle forsøk på å beholde ei sosialistisk maske, og har tatt bolig i dagens sosialdemokrati.

Men reformismen er også et viktig element i den moderne revisjonismen, og såleis er denne arvtaker som hovedfanebærer for borgerlig ideologi i arbeiderklassens rekker i dagens situasjon.

Vi har pekt på to hovedretninger for antimarxistisk/revisjonistisk ideologi. Historisk og også i dag har revisjonismen hatt og har mange ulike konkrete uttrykk: anarkisme, trotskisme, syndikalisme, rein reformisme osv. osv. Men som vi har pekt på er den moderne revisjonismen, liksom den klassiske var det i et tid, den dominerende. Såleis kampen mellom borgerskap og proletariat eksisterer, vil dens kjerne forbli den samme, uansett hvilket uttrykk den tar: motstand mot å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen, motstand mot at arbeiderklassen tar den politiske makta, motstand mot at arbeiderklassen utnytter den politiske makta for å gjennomføre en økonomisk revolusjon og motstand mot at den arbeiderklassen gjennom kulturrevolusjon fører den sosialistiske revolusjonen fram til seier. Det er denne motstanden mot den sosialistiske revolusjonen som forener alle revisjonister fra Eduard Bernstein og Karl Kautsky til Khrusjtsjov, Brezjnev og Liu Shao-chi.

Den dominerende varianten av revisjonismen i vår tid er Sovjetrevisjonismen. I Sovjetrevisjonismen har motstanden mot den sosialistiske revolusjonen tatt form av et helt teoretisk, politisk og økonomisk system, som er uttrykk for at det har funnet sted en borgerlig kontra-revolusjon.

SOVJETREVISJONISMEN

I Sovjetrevisjonismen f.eks. har denne motstanden mot den sosialistiske revolusjonen tatt form av et helt teoretisk, politisk og økonomisk system, som er uttrykk for at det har funnet sted en borgerlig kontra-revolusjon.

Teoretisk har dette gitt seg uttrykk i de vildeste angrep på Stalin, forvrengning av Lenins teori om fredlig sameksistens, forfalsking av marxismens lære om krig og fred, spredning av den borgerlige illusjonen om fredlig og parlamentarisk overgang til sosialismen, fornektelse av klasser og klassekamp under sosialismens utvikling til kommunisme og såleis fornektelse av proletariatets diktatur. I samband med dette siste prates det om "hele folkets stat", som altså skal være felles for borgerskap og proletariat!

De politiske konsekvensene av dette er kjente: Når det gjelder politikken har dette ført til bekjempelse av virkelige sosialistiske stater som Kina og Albania, væpna angrep på folkets Kina, samarbeid med USA-imperialismen på bekostning av verdens revolusjonære folk, støtte til rene fascistregimer som i Indonesia og Brasil, væpna overfall på det tsjekkoslaviske folk, terror og undertrykkelse av de ekte kommunistene i sitt eget land, osv.

På det økonomiske området har sovjetrevisjonismen resultert i innføring av profittsystem, makt til bedriftsherrne, direkte utbytting av sine satelittland, utbytting av sitt eget folk osv.

Som vi ser er den moderne revisjonismen og dens politiske konsekvenser direkte fiendtlig retta mot proletariatet og verdens revolusjonære folk. Dette gjelder både slik den moderne revisjonismen rettes mot folket i Sovjet sjøl og Kreml-klikkens politikk overfor verdens folk. Videre slik den framstår innfor arbeiderbevegelsen i alle land der den moderne revisjonismen har sine agenter og talsmenn.

REVISJONISMENS FUNKSJON

Den moderne revisjonismen i Sovjet har til oppgave å tjene som røykteppe og skall for den nye byråkrat-kapitalist-klassen som har tiltrådt seg makt etter Stalins død. Dvs at den moderne revisjonismen har akkurat samme funksjon som borgerlig ideologi i den monopolkapitalistiske land. Men den moderne revisjonismen har også en annen funksjon, nemlig å tjene som borgerlig ideologi i arbeiderklassen, for å svekke dens lusjonære kampkraft.

Spesielt gjør dette seg gjeldende når det gjelder viktige strategiske prinsipper som f.eks. nødvendigheten av sosialistisk revolusjon. På denne måten har den moderne revisjonismen til oppgave å spre borgerlige illusjoner, særlig blant revolusjonære deler av arbeiderklassen, for på denne måten å hindre at revolusjonære ider brer seg.

Uansett om den moderne revisjonismen har rot i et relativt stort parti som det franske eller italienske revisjonistpartiet, eller i små og tilsynelatende ubetydlige partier som er beherska av revisjonister, er den anti-marxistiske ideologien den sprer et hinder for de revolusjonære kreftene. Et eksempel på dette er f. eks. det amerikanske

ske revisjonistpartiet som i mangel av medlemmer og massebasis, men som i kraft av penger og advokater infiltrerer den revolusjonære og radikale bevegelsen med sikte på å gjøre den tannløs.

En annen viktig oppgave for den moderne revisjonismen er å spre forsvar for sovjet-revisjonismens politiske konsekvenser: rettferdiggjøre okkupasjonen av Tsjekkoslovakia, de væpna angrepene på folkets Kina, støtte til fascistregimer, samarbeidet med USA-imperialismen osv - kort og godt å framstå som apologeter for russisk sosialimperialisme. På denne måten støtter den moderne revisjonismens talsmenn de borgerlige lagnene om at det byråkrat-kapitalistiske diktaturet i Sovjet er det samme som sosialisme. Dette har sjølsagt til oppgave å nøytralisere arbeidsfolks kamp for sosialismen.

DEN MODERNE REVISJONISMENS TALSMENN I NORGE

Den moderne revisjonismen tar mange former. Den representeres for det første av folk som i detalj står fram som talsmenn for den sovjetiske revisjonismen. Men også blandt de moderne revisjonistene gjør det seg gjeldende motsigelser: Når det f.eks. gjelder sosialimperialismens overgrep i Tsjekkoslovakia framstilles denne av de ulike representantene for den moderne revisjonismen på forskjellige måter. For det første de som usvøpt går Moskvas ærend og ubetinga forsvarer intervensjonen. For det andre av folk som av taktiske grunner framstiller intervensjonen som et beklagelig urett begått av et "sosialistisk" broderland. De støtter såleis sosialimperialismens forbrytelser ved å logre Moskva midt i mot. Alle disse variantene finner vi i både NKP, KU og deler av SF.

Men det som forener dem er deres varme tale for de byråkratkapitalistiske regimene i Sovjet og Øst-Europa, deres reformistiske legning, deres skjønnmaling av den borgerlige klassestaten, deres kamp mot den sosialistiske revolusjonen.

Den revolusjonære, marxistisk-leninistiske bevegelsen i Norge har oppstått gjennom kamp mot ei rekke former for opportunistisk politikk og ideologi: rein reformisme, anarkistiske tendenser, den moderne revisjonismen, venstresosialdemokratisme o.l.

På bakgrunn av den økende krisa i kapitalismen har stadig større grupper slutta seg til marxismen-leninismen. Alle former for opportunistisme, den moderne revisjonismen inkludert, har måttet vike fra skanse til skanse. SUF(ml), de Sosialistiske studie- og arbeidsgruppene og andre grupperinger har vært i stadig framgang. Den revisjonistiske ledelsen i NKP kjører partiet fra det ene nederlaget til det andre, mens de virkelige kommunistene i partiet styrker sin stilling. I SF er oppløsningsprosessen kommet raskere enn mange hadde ventet. Et viktig vendepunkt var det siste Stortingsvalget, der reformistene og revisjonistene kom fullstendig til kort, ikke minst fordi arbeidsfolk ikke så noen vesentlig forskjell på dem og høgresosialdemokratiet. Men det viktigste var at revolusjonært innstilte arbeidsfolk fulgte marxist-leninistenes boykott-parole.

Juntaen i SF (rettene de forskjellige juntaene) og revisjonistledelsen i NKP sto i en vanskelig situasjon. Skulle de få noen videre basis for å spre revisjonistiske og reformistiske illusjoner, måtte dette skje i kamp med marxist-leninistene på grunnplanet. Vi må imidlertid ha klart for oss at innfor SF var det flere utviklingsmuligheter. Den ene var en stadig mer markert utvikling i retning av den moderne revisjonismen. Dette hadde sitt grunnlag i de sterke kimene til moderne revisjonisme i SF samt grupper der som allerede sto på et slikt grunnlag. Noen eksempler: Evensmo gikk i si tid sterkt til angrep på SUF, fordi de i en hilsningsadresse gikk til angrep på Sovjet-revisjonismen og dens politikk. Gustavsen har vært en hyppig gjest på øst-europeiske ærestribuner ved ulike anledninger og uttalte bl.a. på revisjonist-kongressen i Jugoslavia, at den vegen Jugoslavia har vist "er den formen for demokratisk sosialisme vi ønsker." Det affiserer tydeligvis ikke Gustavsen at i Jugoslavia har vestlig monopolkapital etableringsrett, at landet har massearbeidsløse og massefattigdom, og unger tigger i gatene.

Det har dessuten vært klare tendenser til

at store grupper i SF har kjørt fram sovjetiske og øst-europeiske kjepphester: anerkjenn DDR, all-europeisk sikkerhetsordning (nytt og verre NATO), uvilje mot å karakterisere Sovjet som sosialimperialistisk, det fredsvennlige Sovjet osv.

Den andre hovedtendensen var prega av anarkistiske ideer, kimer til trotskisme o.l. o.l., noe som kunne resultere i følgende utvikling: at SFs valgnederlag tvang fram en antiparlamentarisk og antimarxistisk-leninistisk ideologi. Særlig i SFs riktignok tynne ungdomskretser var det spirer til ei slik utvikling.

I alle tilfelle var det stor iver for å etablere ei antimarxistisk-leninistisk blokk. Reint taktisk har det vært SF-juntaens hodepine å hindre så stor avskalling som mulig på disse bestrebelsene.

„SAMLING AV VENSTREKREFTENE"

Det er tydelig at den første tendensen har blitt dominerende. Dette har gitt seg flere utslag. Allerede før valget var revisjonistledelsen i NKP i gang med å "samle venstrekreftene", og forhandla med grupper i SF om et nytt "venstreradikalt parti", felleslister osv. Dette var sjølsagt tenkt som ei antimarxistisk-leninistisk blokk på den moderne revisjonismens grunn. Men dette førte ikke fram, da SF hadde taktiske hensyn å ta: Først og fremst gjaldt det ekstreme høgregrepper som fortsatt trodde NKP-revisjonistene var "kommunistiske", men dessuten var det anarkistene og de andre venstregruppene som kunne tenkes å skulle av hvis en gikk i parlamentarisk samarbeid med NKP.

I denne forbindelse skreiv Berge Furre (sjef for den viktigste juntaen i SF) i Orientering nr.38: "Eit breitt venstresamarbeid kunne skapt ein annan situasjon med mandatsjansar...Men vilkåra var ikke til stades...Hadde sentralstyret prøvd å pressa eit slikt opplegg i gjennom, ville vi ha sprengt partiet ein gong til..."

Nå er situasjonen imidlertid en annen. De ledende juntaene i SF beveger seg tydelig i retning av NKP-revisjonistenes samarbeidsbestrebelsel til et superrevisjonistisk "venstreparti."

Samtidig har SF-juntaen gitt grønt lys for ei antimarxistisk-leninistisk blokk sammen med revisjonistene i NKP/KU, med den moderne revisjonismen som ideologisk grunnlag. Dette har blant annet resultert i at disse kreftene har gått fullstendig berserkergang i frontene. Utkjøret mot Sol.kom, og antiNATO-kamp-anjen som ble utført under ledelse av juntaens underoffiserer i Universitetet SF viser dette. Under dekke av å ville kritisere "SUFs innsnevring av fronten" kjører de ut ville angrep på Sol.kom, overfor ei kompakt høgreside i Studentersamfundet, som ikke la skjul på at de "ikke har hatt det så moro på lenge." Og disse ville angrepene utføres av folk som aldri har

Fortsettes side 8.

DEMONSTRASJON

fra Oslo Lysverker (Sommerogt.)
søndag 26/10. Oppmøte kl. 17,00.
under hovedparolene:

Bekjemp USA-imperialismen-NATO ut av Norge

Etter demonstrasjonen folkemøte i Folkets Hus, storsalen, med tale av formannen i Oslo-utvalget av kampanjen Norge ut av NATO, Roger Bodin.

Arr.:

FNL-gruppene i Oslo.

Oslo-utvalget av kamp. Norge ut av NATO.

oppbrudd

"Når ei avis er kommet vel igang, må den skjønnes samvittighetsfullt og bra. Dette har leserne like stort ansvar for som redaksjonen. Det er svært viktig at leserne sender inn forslag og skriver korte brev og artikler, som viser hva de liker og hva de ikke liker. Dette er den eneste måten man kan sikre avisens framgang."

Mao Tsetung.

OPPBRUDD utgis av Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene)'s Studentlag. Adressen er postboks 115, Blindern, Oslo 3.

Ansvarlig redaktør: Lars Ivar Hansen. Redaksjonens adresse: Postboks 115, blindern, Oslo 3.

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10,-. Abonnementspenger innbetales over postgirokonto nr. 20 41 88, og talongen merkes: "Abonnement OPPBRUDD".